

zcela jasně urputné boje plebejů s patricii, které jsou v moderní historické literatuře již dávno všeobecně uznávány. Přehlížení sociálně ekonomických podmínek zkoumané doby se projevuje v celém autorově výkladu, takže jeho kniha nám poskytuje značně zidealizovaný a zkrácený pohled na římský politický život.

Zdeněk Zlatuška

Will Richter, Das Epos des Gnaeus Naevius. Nachrichten der Akademie der Wissenschaften in Göttingen. I. Philologisch-historische Klasse 1960 Nr. 3. Str. 41—66.

Značný vzestup demokratického hnutí v Římě v období mezi první a druhou punskou válkou se projevil v sebevědomé síle a útočné dravosti druhé básnické osobnosti římské Cn. Naevia. Drsný plebej svobodného původu z Kampanie vynikl nad svého předchůdce, nesvobodného Řeka vzdělaného v domě pánové, Livia Andronika nejen ve volbě látky komedií, tragédií a eposu z římského života, především současného, nýbrž i jiným pohledem na život římské nobility. A jest jen litovat, že z bezohledných projevů oposice proti urozeným se zachovalo tak málo. Jeho vzorná smelost mu přivodila vězení, pranýř a posléze vyhnanství, jímž byl nucen si zachránit život. Samostatnou cestu, kterou nastoupil v komediích a tragédiích, dokončil dílem velikého společenského dosahu, eposem *Bellum Poenicum*, spjatým s římským životem a podloženým národní ideou, dílem, které ještě na konci I. st. př. n. l. tkvělo hluboko v srdcích čtenářů (Hor. *epist.* II 1 53). Tuto báseň složil Naevius ve vyhnanství, kdy neklidný tvůrčí duch si za ztrátu spojení s divadlem našel cennější náhradu v odvážném činu, jehož hodnotu prozrazuje i těch několik málo zlomků, z nichž největší nepřekračují rozsah tří veršů. Nedostatečnost dochování první samostatné epické skladby u Římanů vyvolává řadu problémů, k nimž patří zejména komposice díla.

Zdálo by se, že každý pokus učinit si představu o podobě této básně je odsouzen k ztroskotání. W. Richter chce ve své studii shrnout nejnovější názory a pokusit se o další krok. Vlastní problém je jednota díla. Epos měl název *Bellum Poenicum*, ale z 50 zlomků se aspoň v jedné čtvrtině vypravovalo o událostech, jež s punskou válkou nesouvisely, jako o Aeneově útěku z Troje, o vedoucí úloze jeho otce Anchisa, o Kartágiňankách Didóně a Anně, o Romulovi, ale také o bozích, kteří se různí v mínění o dění mezi lidmi, jak je známe z řeckého eposu i z Ennia a Vergília. Před několika desetiletími (*L. Müller, M. Schanz*) převládal názor, že Naeviovův epos vypravoval ve skutečnosti celé dějiny Říma s důrazem na poslední velké události, která trvala 24 let. Jiní (*F. Leo, H. Fraenkel*) se domnívali, že vedle války s Kartágem epos obsahoval pověst o založení, tedy dva různé celky, které neměly vnitřního spojení. Tyto výklady neuspokojovaly a *St. Strzelecki* se nesprávnou interpretací zejména zlomku 19 (*Fragmenta poetarum Latinorum epicorum et lyricorum ed. W. Morel B.T. 1927*) marně pokoušel obhajovat jednotu básně. Richter sdílí přesvědčení *K. Büchnera*, který dokazuje, že tážající se osobou zl. 23 Mo může být jediné žena, tj. Didó (*blande et docte percontat, Aenea quo pacto Troiam urbem liquerit...*), a dovozuje, že mytologická část eposu hlavně pozorování věštých znamenají Romulem a Remem a epizoda s Didónou po způsobu Hérodotovy otázky po protě aitié je jakousi předehrou, která jednak ospravedlňuje pro Římany úspěšnou válku, jež z historického hlediska nebyla *bellum iustum*, jednak zápas a utrpení v historickém čase povyšuje na „nadčasový osud“ (str. 47), a tvoří spolu s historickou částí jednotný celek. Nepotřebuje tedy podle Richtera slavnostní obřad, který rozhodl o Romulově vládě v Římě, a události roku 264 žádného jiného přechodu či spojení. Richterovo tvrzení působí přesvědčivě, zejména tam, kde na jeho podporu srovnává skrovné zlomky s vypravováním obdobné situace u Naeviova napodobitele Ennia. Stejně metody užívá při řešení dílčí otázky např. při výkladu zl. 24 Mo, v němž z nejasného textu rukopisu *ammul* čteného dosud všeobecně *Amulius* čtením *multus* — u Ennia v podobné situaci *multa* o ženě — *Ann. I 49 n* — odstraňuje jméno Amuliovo působící při výkladu potíže a tím dává zlomku zcela jiný smysl.

Odvážné Richterovy konjektury se sice sotva setkají se souhlasem, ale širší syntetický pohled a výklad založený na srovnávání budou podnětem k dalšímu řešení problému, jenž přitahuje lidskou osobností Naeviovou i nedostačujícím materiálem.

Antonín Hartmann

Italo Mariotti, Introduzione a Pacuvio. Pubblicazioni dell' Università di Urbino. Serie di Lettere e Filosofia. Vol. XI. Urbino MCMLX. Str. 90.

Pacuviova sláva ani obliba jeho her, které se hrály v Římě ještě sto let po jeho smrti, nepřispěla k tomu, aby se zachovala úplně aspoň jedna tragédie. Za 446 veršů, zčásti neúplných a za 13 názvů jeho her vědíme hlavně Cicerónovi, který považoval Pacuvia za největšího římského tragika, a gramatikům, zejména Noniovi. Citáty Cicerónovy jsou o to cennější, že přihlížejí k smyslu a zaujímají větší rozsah o skupinách 7, 8 a 12 veršů. Gramatikové si všimli zvláštních jazykových